

CULTURA DIGITAL

Envejosos

Soc envejosa perquè tinc inseguretats i un sentit de la justícia esbiaixat que sempre escombra cap a casa

— Montserrat Dameson

meli i mado

@damesonparera @damesonparera

28/12/2021

Ara fa una mica més de dos anys, pel meu aniversari, un conegut em va regalar L'enveja de la **Marina Porras** amb la intenció d'iniciar un festeig. És un assaig breu de Fragmenta Editorial que forma part de la sèrie "Pecats capitals", on diversos autors s'aproximen als set pecats a través de les dèries literàries pròpies, i va ser un regal encertat perquè des que me'l vaig llegir m'ha estat molt més fàcil bregar amb els meus propis episodis envejosos.

"No em considero una persona especialment envejosa" és el primer que et sol respondre algú quan detectes que, evidentment, té enveja. Admetre que un és envejós en veu alta i assenyalar directament allò que fa enveja és gairebé un exercici de valentia, perquè tal com diu Porras, "l'enveja és un pecat que es viu en silenci". Viure'l en veu alta significaria exposar les inseguretats i desitjos més fonsos, posar-los davant d'un mirall i, sovint, sentir vergonya. A mi m'avergonyeix força adonar-me que els èxits d'algú conegut o desconegut, o fins i tot d'algú que estimo em foten el dit a la nafra. Perquè m'obliga a reconèixer que tinc nafres, i perquè m'obliga a acceptar que, per molt madura, ferma i equilibrada que em consideri, l'enveja sempre troba l'esclatxa per arribar a la part més tendra i fràgil de l'autoestima, i no tinc mai les eines per aturar-ho. L'enveja em deixa despullada.

Soc envejosa perquè tinc inseguretats i un sentit de la justícia esbiaixat que sempre escombra cap a casa, i em fereix quan algú obté allò que crec que la vida em deu a mi. I tu també. L'existència no és justa i l'univers no ens deu res, i malgrat saber-ho i entendre-ho des de la part més racional dels nostres caparrons, també has notat el ferro roent al pit quan et sembla que la teva amiga té una vida sentimental de somni i tu vas de frencamentada de cor en frencamentada de cor, quan algú obté la validació de la persona per qui tu vols ser validat, o quan algú és tractat per la vida amb la sort que creus que et manca. Per això em costa tant de creure que l'única manera d'acabar amb l'enveja sigui transformar-la en admiració, perquè aquesta transformació forma part d'un procés racional en què ets capaç d'arrencar instantàniament les arrels més fonses d'aquest pecat i anul·lar-les de manera definitiva. Però no es pot pensar contra l'enveja, perquè l'enveja no neix al cervell. Com en la majoria de pecats capitals, l'enveja és una cosa baixa i pessiga més avall: al pit, al cor, a la panxa. I de vegades en fer el procés d'agafar aquesta fiblada física i transportar-la al conscient, un s'hi perd. No cal que t'ho expliqui.

Dir en veu alta que tinc enveja quan detecto que la tinc és l'únic antídoto contra la seva toxicitat, fins i tot quan no sé d'on surt. Superar la vergonya i admetre'm com una loser que també té aspiracions frustrades, desitjos insatisfets i una autoestima feta de veritables arenes movedisses és l'únic mur que pot aturar la cremor de saber que hi ha algú gaudint del que jo voldria gaudir. L'enveja perd la seva essència quan deixes de viure-la en silenci perquè quan ets capaç de verbalitzar-la, ja no pot alimentar-se de l'orgull. Treballa-t'ho, estimat lector. Fes l'esforç i viuràs millor.

↓

Fes-te subscriptor de Núvol

Suma't al digital de cultura i gaudeix d'un munt d'avantatges

Participa en sortejos setmanals i guanya llibres

Rep la revista anual en paper

Accedeix a la Biblioteca del Núvol

Aconsegueix descomptes culturals

[Subscriu-t'hi ara!](#)

Montserrat Dameson

COMENTARIS

→ Inicia sessió per deixar un comentari

TAMBÉ ET POT INTERESSAR

Crítica

Per Sant Esteve, BioPere

— Joan Burdosa

Vet-ho aquí

Tants Nadals a Barcelona

— Bernal Puigobella

Núvol Subscripcions

Programari

La nova temporada de KBr a la Fundació MAPERE

— Josep Maria Cortina

EN PORTADA

Parlem amb...

Ven'nus: "Ens falta llenguatge emocional"

— Agus Izquierdo

Opinió

Envejosos

— Montserrat Dameson

Opinió

— Paula Carreras

Però he llegit l'horòscop i tiro milles

Opinió

— Jordi Martí Montllau

La nostra escola ha de reflectir la nostra subordinació?

EL MÉS VIST

- 1 A la merda els corralos
— Lala Meoni Beraza
- 2 Envejosos
— Montserrat Dameson
- 3 Per Sant Esteve, BioPere
— Joan Burdosa
- 4 Però he llegit l'horòscop i tiro milles
— Paula Carreras
- 5 Ven'nus "Ens falta llenguatge emocional"
— Agus Izquierdo